C189 – LEE27

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 2005-2006

22 maart 2006

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR LEEFMILIEU EN NATUUR, LANDBOUW, VISSERIJ EN PLATTELANDSBELEID EN RUIMTELIJKE ORDENING EN ONROEREND ERFGOED

INHOUD

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het voorkooprecht van de Vlaamse overheid voor natuurverwerving
Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de bedreiging van de hengelsport in natuurgebieden
Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de mogelijkheid om te vissen op wateren en plassen, aangekocht door de Vlaamse overheid 1

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over mogelijke tekorten in de watervoorziening 5
Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de vereenvoudiging van de Vlarem-indelingslijst 6

raag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de afbouw van het gebruik van pesticiden door openbare besturen 8

Voorzitter: de heer Patrick Lachaert

Vraag om uitleg van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over het voorkooprecht van de Vlaamse overheid voor natuurverwerving

Vraag om uitleg van de heer Jos De Meyer tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de bedreiging van de hengelsport in natuurgebieden

Vraag om uitleg van de heer Kris Van Dijck tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de mogelijkheid om te vissen op wateren en plassen, aangekocht door de Vlaamse overheid

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, blijkbaar zijn er nog andere collega's bekommerd om het lot van de vissers.

Mijnheer de minister, in Vlaanderen zijn er ongeveer 200.000 mensen die vissen als hobby hebben. Zo'n 65.000 van hen vissen op openbare wateren zoals kanalen en rivieren. Ongeveer 135.000 vissers vissen op privé-visputten.

Als er een visput te koop staat, maakt de Vlaamse overheid met de regelmaat van een klok gebruik van haar voorkooprecht voor natuurverwerving om die visput op te kopen. Dat is een probleem voor wie vist op privé-wateren. De privé-visvijvers worden massaal opgekocht door het Vlaamse Gewest sinds in het Vlaams Ecologisch Netwerk het voorkooprecht werd uitgebreid. Daarbij gaf voormalig minister Dua van Groen! voorkooprecht aan de groene organisaties.

Elke keer als een privé-visput door de overheid wordt opgekocht, verdwijnt de visclub. Vissers mogen daar blijven vissen, maar hangen volledig af van de goodwill van de overheid. Daardoor verliezen veel vissers – jongeren, arbeiders, bedienden en senioren – hun hobby.

Van de 3.000 hectare privé-wateren die er in de jaren zeventig nog waren, blijft nu nog nauwelijks de helft over. Een derde van de visputten ging al verloren voor de vissers. Dat is ook de reden waarom wekelijks 35.000 vissers noodgedwongen de grens over trekken. Nochtans hebben de vissers veel tijd en geld gestoken in het opwaarderen van hun visvijvers en omgeving en werd er in veel gevallen een prachtig stukje natuur van gemaakt. Ze zijn dan ook vragende partij voor een samenwerking met de overheid.

Mijnheer de minister, hebt u reeds maatregelen genomen of zult u die nog nemen om te voorkomen dat nog meer visputten voor de vissers verloren gaan en de bijbehorende visserclubs worden opgedoekt?

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Vlaamse Vereniging van de Hengelsport trekt aan de alarmbel. Ik had hier vorige week nog een gesprek over met de voorzitter van de vereniging.

Telkens als er een privé-visput te koop staat, gebruikt de Vlaamse overheid haar voorkooprecht vanuit het decreet op de natuurbescherming. Als zo'n privéwater wordt opgekocht, wordt ook telkens de bijbehorende vissersclub opgedoekt.

Er zijn in Vlaanderen 200.000 vissers, waarvan 130.000 een visvergunning bezitten om in privéwateren te vissen. Die laatste groep heeft het hard te verduren. Zo ging al de helft van de privé-wateren verloren voor de vissers. In de jaren zeventig waren er nog 3.000 hectare privé-wateren waar clubs konden vissen. Sinds de overheid voorkooprecht kreeg voor natuurverwerving, blijft maar 1.500 hectare meer over.

Als een vissersclub wordt opgedoekt, is dat altijd een klein drama, want daardoor valt ook een stukje sociaal weefsel weg voor die mensen.

Ik heb onlangs nagegaan wat er de voorbije jaren in het Waasland is verdwenen. In Sinaai zijn drie visvijvers verdwenen, in Lokeren en Waasmunster gingen de Hamputten verloren. In de Roggeman en Den

Bunt in Hamme mag niet meer worden gevist, en in de Oude Durme nog slechts in een beperkt deel. In Vlassenbroek verdwenen negen van de tien visplaatsen. Ik voeg daar ook de Rupelmondse Kreek aan toe en de Pilleput in Grembergen.

Moeten de vissers worden verjaagd bij de aankoop om de natuur te beschermen? Waarom kan de overheid niet samenwerken met de vissers, die de visputten onderhouden? Straks wordt de natuur een volledig afgeschermd gebied waar alleen nog boswachters in mogen. Natuur en natuurbehoud worden belangrijker dan het sociale leven van die mensen.

Mijnheer de minister, welke criteria en parameters hanteert de Vlaamse overheid bij het gebruik van voorkooprecht voor natuurbescherming? Welke criteria en parameters gelden voor voorkooprecht door natuurorganisaties? Welke vormen van samenwerking met vissersclubs acht u mogelijk in beschermd natuurgebied? Onder welke voorwaarden en met welke garanties voor de vissers?

De voorzitter: De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik sluit me aan bij de vraag van de heer De Meyer.

Ik ben burgemeester geweest en ben nu nog lokaal actief in een gemeente met vrij veel eigendommen die in natuurgebied gelegen zijn. Vaak kregen we het verwijt de enige gemeente uit de omgeving te zijn die geen natuurreservaat had, hoewel die gemeente-eigendommen worden beheerd door de houtvester. Er is echter een reden waarom de gemeente niet wil verkopen of een erkenning geven, namelijk de toegankelijkheid. Op dit moment lopen er door dat gebied wandelpaden. We vreesden, misschien ten onrechte, dat na een eventuele verkoop het gebied zou worden omheind en dat niet iedereen er gebruik van zouden mogen maken.

Er is een symbiose, een samenhang tussen de natuur, het natuurbehoud enerzijds en de mensen, die er deel van uitmaken anderzijds. Binnen bepaalde krijtlijnen en met bepaalde afspraken moeten ze er gebruik van kunnen maken.

Ik vertel dit verhaal omdat ik veertien dagen geleden vernam dat de Hengelsportfederatie aan de alarmbel had getrokken. Ze stelde dat de oppervlakte om te vissen, gehalveerd was. Velen moeten hun toevlucht zoeken in Nederland of Wallonië. In Vlaanderen staat, volgens de federatie, de hengelsport sterk onder druk.

We kunnen de vraag ook omdraaien. In hoeverre zet een visser de leefomgeving onder druk? In mijn eigen gemeente is er ook een club, die vist op de eigendom van de gemeente. Dat gebied is zelfs beschermd als landschap. Ik zie dat er geen problemen zijn. Er werden afspraken gemaakt tussen de gemeente en de vissersclub over het beheer. Het gaat daarbij niet enkel over het visbestand, maar ook over het onderhoud van oevers, het groen in de onmiddellijke omgeving, enzovoort.

Waarom kan zoiets niet overal gebeuren? Op basis van een convenant of een overeenkomst kan er toch werk worden gemaakt van die duurzaamheid, waar eenieder baat bij vindt. Het is positief dat een overheid – een gemeente, het Vlaamse Gewest – eigenaar wordt van grote stukken natuur. Dat is heel belangrijk, maar we moeten er ook zorg voor dragen dat mensen deel kunnen uitmaken van die natuur.

Mijnheer de minister, in de vraag die ik heb ingediend, staan ook cijfers. U kunt ze eveneens terugvinden in het persartikel van veertien dagen geleden. Erkent u het probleem dat er na de eigendomsverwerving door het Vlaamse Gewest moeilijkheden zijn? Ik denk dat hetzelfde geldt voor de jacht. Waarom worden de wateren na aankoop door de Vlaamse overheid niet ter beschikking gesteld van vissers? Is dat omdat het decreet het niet toelaat? Moet de decreetgever een initiatief nemen? Kunnen er geen samenwerkingsakkoorden worden gemaakt met vissersclubs?

In mijn laatste vraag peil ik naar uw beleidsintenties. Ik besef dat dit eigenlijk niet mag, maar u bent iemand die soms het achterste van zijn tong laat zien. Dat siert u ook. Bent u bereid om naar oplossingen te zoeken? Hebt u ondertussen al maatregelen genomen?

De voorzitter: De heer Matthijs heeft het woord.

De heer Erik Matthijs: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, geachte collega's, ik zou het meer in het bijzonder willen hebben over het voorkooprecht in VEN-gebieden. Wat dat betreft, moet de overheid voorzichtig en restrictief optreden. Naar mijn oordeel moet dat recht de uitzondering en niet de regel zijn, want de middelen zijn schaars. We staan nu voor

de begrotingscontrole. Ik hoor elke minister zeggen dat hij meer middelen nodig heeft om bepaalde problemen op te lossen. Die middelen moeten correct en goed worden besteed.

In het VEN mag er worden gevist. Meestal liggen die vijvers in prachtige gebieden, zodat het ook aangenaam is om er te vissen. Hier wordt altijd gepleit voor de aankoop van natuurgebieden omdat zo de beste garantie wordt geboden om het groen te behouden. Ook voor de privé-eigenaars is hierin een taak weggelegd. Van zodra een gebied is ingeschreven in het VEN, is de natuur voldoende beschermd. De eigenaar moet dan zijn verplichtingen nakomen. De overheid moet het dan niet noodzakelijk aankopen.

Ik sluit me aan bij het advies van de MiNa-Raad van 26 mei over de financiële instrumenten voor natuur, bos en landschap. In het bijhorende studiedocument staat expliciet dat er aandacht wordt gevraagd voor het particuliere natuurbeheer. 'Opvallend is het nagenoeg volledig ontbreken van sturing van het particulier natuurbeheer, anders dan de terreinbeherende verenigingen. Financiële instrumenten zijn wenselijk voor het ondersteunen van particulier natuurbeheer, waarbij grond in eigendom blijft van de eigenaar en het beheer volledig afgestemd wordt op natuur. De juridische basis voor dergelijke beheersovereenkomsten met particulieren is vastgelegd in het Natuurdecreet, maar niet verder uitgewerkt.'

Het probleem rijst niet alleen voor vissers, maar ook voor zwemmers, surfers en vooral waterskiërs met hun zogezegde lawaaisport. De waterskifederatie ondervindt erg grote moeilijkheden om haar sport te kunnen beoefenen en komt in aanvaring met de natuurreglementering. Ik vraag daar ook de nodige aandacht voor, wat ik trouwens al meermaals heb gedaan via schriftelijke vragen.

De heer Patrick Lachaert: Bij de opmaak van de natuurinrichtingsplannen waarin visvijvers liggen die eigendom zijn van het gewest, de provincie of de gemeente of privé-eigendom zijn, mag de doelstelling niet steeds zijn dat die openbaar bezit moeten worden. Ik kan een paar voorbeelden van natuurinrichtingsplannen aanhalen waarbij de ambtenaar van de Vlaamse Landmaatschappij vooropstelde dat de functie van de visvijver hoe dan ook verloren moest gaan. Dat is mijns inziens een verkeerde visie.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, er zijn heel wat terechte vragen gesteld. Mijnheer Matthijs, we moeten inderdaad naar een bijsturing gaan zoals u ook voorstelt. Naar aanleiding van deze problematiek heb ik het Platform Buitengebied uitgenodigd om over deze aangelegenheid te spreken. Het gaat inderdaad niet alleen over vissers, maar ook over andere actoren zoals jagers. In het verleden zijn zulke groepen te weinig op een goede manier betrokken bij de instandhouding en verbetering van de natuur. Ik ben er persoonlijk van overtuigd dat deze groepen een belangrijke rol kunnen spelen, en ik zal op dat vlak verdere stappen zetten. Ik heb de bosgroepen al verder uitgebouwd, alsook de wildbeheereenheden. Er zijn reeds initiatieven genomen, en er zullen er nog volgen om privé-eigenaars die bezorgd zijn over de natuur, de nodige ondersteuning te geven. Ik hoop om tijdens deze legislatuur op dat vlak echt stappen vooruit te kunnen zetten. Wat betreft de visserij, heb ik met de voorzitter van de vereniging verder van gedachten gewisseld om het probleem goed te begrijpen en naar oplossingen te zoeken.

Ik wil eerst dieper ingaan op de cijfers en feiten. Het is overdreven te stellen dat door het voorkooprecht veel visvijvers verloren zijn gegaan. Ik heb in de schriftelijke versie van de vraag van de heer Huybrechts gelezen: 'In de jaren zeventig waren er nog 3.000 hectare privé-wateren waar clubs konden vissen. Sinds de overheid voorkooprecht kreeg voor natuurverwerving, blijven er maar 1.500 hectare meer over.'

Ik heb dat nagekeken en heb de vissers zelf om feiten en cijfers gevraagd. Het voorkooprecht ten voordele van natuurbeleid is ingesteld met een besluit van de Vlaamse Regering in 1998 en werd pas operationeel in 1999. De eventuele achteruitgang van visvijvers die dateert van voor 1999, kan dus niet te wijten zijn aan dat voorkooprecht. Sinds de instelling en toepassing ervan zijn er in totaal ongeveer 600 hectare natuurterreinen verworven waarvan 223 hectare in Antwerpen, 137 hectare in Limburg, 112 hectare in Vlaams-Brabant, 97 hectare in Oost-Vlaanderen en 31 hectare in West-Vlaanderen. Van de 600 hectare is het aandeel visvijvers vrij beperkt en zeker niet meer dan 5 percent. Een sterke achteruitgang van de hoeveelheid beschikbare privé-visvijvers kan dus moeilijk voortspruiten uit het voorkooprecht ten voordele van natuurbeleid in de strikte zin van het woord.

Desondanks meen ik dat dit een ernstig probleem is. Bij de uitoefening van het voorkooprecht is er ook altijd een andere partij in het geding die de vijsvijver voor andere doeleinden wil gebruiken, namelijk het vissen. Vaak is er grote teleurstelling als dat niet meer kan. Ik neem het probleem om die reden ern-

stig, maar ook om nog een andere reden, namelijk een tekort in Vlaanderen aan privé-viswateren. Het lijkt me geen goede zaak dat de beoefenaars van deze sport zich naar Nederland moeten begeven voor de uitoefening ervan.

Ik wil onderstrepen dat het voorkooprecht niet zomaar kan worden uitgeoefend. Niet de Vlaamse overheid, maar de VLM oefent het voorkooprecht uit, en daarbij moeten een aantal criteria worden toegepast. In mijn schriftelijk antwoord ga ik daar dieper op in. Die criteria moeten oordeelkundig worden afgewogen en dat heeft zijn effect op het terrein. In 2004 hebben notarissen 2.969 gronden waarop het voorkooprecht van toepassing is, aangeboden. 953 vielen daadwerkelijk in het toepassingsgebied. De VLM is slechts op 137 aanbiedingen of 4,6 percent van het totaal ingegaan. Dat heeft 153 hectare opgeleverd. In 2005 zijn 2.237 gronden aangeboden; 1.023 vielen in het toepassingsgebied; 118 gronden, samen goed voor 113 hectare, werden aangekocht.

De toepassing van de criteria gebeurt met de nodige zorg. Ik heb de administratie opgedragen om maximale inspanningen te leveren om ervoor te zorgen dat op die gronden kan worden gevist of gejaagd.

Er zijn visvijvers, maar ook langs kanalen en rivieren wordt er gevist, of zou men dat kunnen. In West-Vlaanderen worden momenteel ongeveer 920 kilometer en in Oost-Vlaanderen ongeveer 50 hectare polderwateren gehuurd van de polderbesturen en ter beschikking gesteld voor de openbare visserij. Er bestaan verder veel overeenkomsten en afspraken tussen provincie- en gemeentebesturen enerzijds en provinciale visserijcommissies anderzijds om provinciale en gemeentelijke viswateren voor openbare visserij ter beschikking te stellen. Ook dat is een instrument om de mogelijkheden te vrijwaren en uit te breiden.

De heer Huybrechts vraagt zich af of ik maatregelen heb genomen om te voorkomen dat nog meer visputten zouden verloren gaan en vissersclubs zouden worden opgedoekt. Met de Afdeling Natuur, die adviezen moet verlenen, is afgesproken dat dit vraagstuk met de grootste zorg wordt afgehandeld. Wat het verleden betreft, en de plaatsen waarover de vraagstellers zeggen dat het voorkooprecht ten onrechte is uitgeoefend en er niet meer mag worden gevist, wil ik zeggen dat met alle criteria rekening moet worden gehouden om te komen tot een duurzame, natuurvriendelijke visserij in Vlaanderen, zodat de vissers hun hobby hier en niet in Nederland of elders moeten gaan uitoefenen.

De voorzitter: De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts: Ik dank de minister voor het antwoord. Ik hoop dat alle maatregelen worden genomen, zodat vissers hun hobby hier kunnen blijven beoefenen en zo de verzuring van de samenleving wordt bestreden.

De voorzitter: De heer De Meyer heeft het woord.

De heer Jos De Meyer: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de reactie van de Vereniging voor Hengelsport leert me dat de vereniging het onderhoud op het kabinet erg heeft gewaardeerd omdat u zorgt voor een trendbreuk ten voordele van de plattelandsrecreatie. Ik heb daaruit evenwel ook geleerd dat nog niet alle ambtenaren doordrongen zijn van de visie van verstandig groen.

De heer Patrick Lachaert: Het gaat niet alleen over het voorkooprecht. Het gaat ook over het feit dat sinds enkele jaren natuurinrichtingsprojecten worden uitgewerkt, zoals voor de Scheldevallei in Merelbeke. Het betreft een gebied van 400 hectare, met daarop enkele visvijvers. Het probleem is dat voor de ambtenaren van de VLM of de Afdeling Natuur de bestemming van die visvijvers 'natuur' en niet 'recreatie' is. Ook als die gebieden in privé-bezit blijven, is het niet nodig van het voorkooprecht uit te oefenen om dat probleem te creëren.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: U hebt gelijk. Voor de volledigheid som ik de criteria op die de Afdeling Natuur hanteert bij zijn advisering over het gebruik van het voorkooprecht. Een: het moet gaan om een perceel dat – het liefst geheel – gelegen is in een groene bestemming op het gewestplan, een VEN of een natuurinrichtingsproject.

De ligging in bepaalde projectgebieden is een tweede criterium. Hier speelt vooral het Sigmaplan, en de basis is een beslissing van de Vlaamse Regering die noopt tot onteigening of herinrichting.

De prijs is een derde criterium.

Een vierde criterium is de precieze ligging ten aanzien van een lopend aankoopproject van de overheid

– van de Afdeling Natuur, de Afdeling Bos en Groen, de provincie of de gemeente – of een erkende terreinbeherende vereniging.

Een vijfde criterium is de aanwezigheid van gebouwen.

Een laatste criterium is de mate waarin een gebied beschermd is en de natuurwaarde aan de hand van de status en de Biologische Waarderingskaart, verrijkt met bijkomende ecologische gegevens en terreinkennis.

Ik heb ze daarnet niet expliciet opgesomd, maar dit zijn de elementen die de administratie voor haar advies toepast.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Marleen Van den Eynde tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over mogelijke tekorten in de watervoorziening

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de voorzitter, hoewel Groot-Brittannië een land is waar het veel regent, blijkt de aanhoudende droogte tijdens de wintermaanden toch voor problemen met de watervoorziening te zorgen. Om die reden heeft een Brits milieuagentschap de watermaatschappijen onlangs opgeroepen om de nodige maatregelen te treffen. Blijkbaar zijn de waterreserves in Groot-Brittannië zo goed als uitgeput. Aangezien Groot-Brittannië als het regenland bij uitstek geldt, is dit een zeer merkwaardige vaststelling.

De Franse regering waarschuwt ook al voor de komende droogte. Deze waarschuwing is op de droogte van vorige zomer en op de voorbije droge wintermaanden gebaseerd. De Franse regering wil nu al maatregelen treffen om een watercrisis te voorkomen. In een zestal departementen wordt een proefproject opgezet en zal het waterverbruik drastisch worden ingeperkt. De Franse minister van Milieu heeft reeds meegedeeld dat de waterkranen tijdens de zomermaanden in vele Franse steden kan worden dichtgedraaid. De Franse regering is alleszins van mening dat de toestand verontrustend is.

Ook in Vlaanderen worden we met een uitzonderlijk voorjaar geconfronteerd. Hoewel de lente net is begonnen en de landbouw volop zijn activiteiten zou moeten aanvatten, blijft het zeer stil op de akkers. De voornaamste reden is de grote koude. Omwille van de lage bodemtemperaturen kan het groeiseizoen nog niet beginnen. Het gaat echter niet enkel om de aanhoudende koude. Indien het voorjaar niet meer regen brengt, zou de droogte van de voorbije wintermaanden voor een watertekort kunnen zorgen.

Mijnheer de minister, gezien de watervoorzieningsproblematiek van de vorige zomer en de berichten uit onze buurlanden, zou ik u willen vragen maatregelen te treffen om problemen tijdens de komende zomermaanden te voorkomen. Bent u inmiddels door bepaalde milieuinstanties of weerkundige diensten op de hoogte gebracht van mogelijke watertekorten ten gevolge van droogte? Hebt u reeds maatregelen getroffen om onze watervoorraden te beschermen? Hebt u, met het oog op de problemen van vorige zomer, werk gemaakt van alternatieven op het vlak van de watervoorziening? Ik denk hierbij onder meer aan het gebruik van grijs water in plaats van drinkwater.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, ik heb de nodige informatie ingewonnen om de vragen van mevrouw Van den Eynde te kunnen beantwoorden. Men deelt me mee dat de najaarsstijging van de waterpeilen in 2005 ten gevolge van de droge en warme herfstperiode laattijdig is begonnen. De droge maanden december 2005 en januari 2006 hebben de grondwateraanvulling beperkt. De vrij natte maand februari 2006 en enkele maartse buien hebben ondertussen voor een betere aanvulling van het grondwater gezorgd. Het grondwater benadert globaal de normaal te verwachten peilen. Dezelfde vaststelling geldt voor de oppervlaktewaterafvoer. De grondwaterwinning verloopt normaal. De vullingsgraad van de oppervlaktewaterspaarbekkens is eveneens normaal. Met andere woorden, de toestand kan gelukkig normaal worden genoemd.

De vraag of ik ondertussen al maatregelen heb getroffen, is natuurlijk in grote mate afhankelijk van de feiten die ik daarnet naar voren heb gebracht. Er is op dit ogenblik geen reden om speciale voorzorgs-

maatregelen te nemen. De drinkwaterbedrijven zijn maximaal tegen een uitzonderlijke droogte gewapend. Ze baseren zich hiervoor op de ervaringen die ze in het verleden, meer bepaald in 1976, in de periode 1989-1992 en in de jaren 1994 en 1995 hebben opgedaan.

De problemen die zich vorig jaar hebben gesteld, hadden vooral met een piekverbruik en niet met een watertekort te maken. Als ik me goed herinner, heeft mevrouw Van den Eynde hierover toen trouwens ook een vraag om uitleg gesteld. De lokale problemen in het noordoosten van Brabant en in het westen van Limburg zijn alvast op een passende manier aangepakt.

Ik overloop even de concrete maatregelen die zijn genomen om een herhaling van deze problemen te voorkomen. De productiecapaciteit van de waterwinningen in Aarschot en in Scherpenheuvel-Zichem is verhoogd. Hiervoor zijn drie nieuwe diepe putten en een aantal nieuwe ondiepe putten geboord. Deze boringen vallen natuurlijk binnen de bepalingen van de toegekende pompvergunningen. Er is een versterkingsleiding in de richting van de watertoren van Meensel-Kiezegem, in het centrum van het Hageland, aangelegd. Op korte termijn zal hier tevens de bouw van een grotere watertoren van start gaan. Deze nieuwe toren zal medio 2008 operationeel zijn. De versterkingsleiding tussen Beringen en Tessenderlo zal in de loop van het huidige voorjaar worden gefinaliseerd. De waterwinning van Tessenderlo blijft permanent stand-by om piekverbruiken op te vangen.

Ten gevolge van deze maatregelen wordt de toevoercapaciteit vergroot en worden grotere reserves aangelegd. Dit moet het mogelijk maken het fenomeen van de hoge piekverbruiken op te vangen Ik hoop natuurlijk dat ik in de loop van de komende maanden niet met een tekort zal worden geconfronteerd. Indien zich toch een tekort voordoet, zal mevrouw Van den Eynde ongetwijfeld verwijzen naar het antwoord dat ik vandaag op haar vraag om uitleg heb gegeven. Volgens de gegevens waarover ik momenteel beschik, is de situatie alvast normaal. Bovendien heb ik een paar bijkomende maatregelen getroffen.

De voorzitter: Mevrouw Van den Eynde heeft het woord.

Mevrouw Marleen Van den Eynde: Mijnheer de minister, het is een hele geruststelling dat de toestand bij ons momenteel normaal is. Gelet op de problematiek in de buurlanden, dacht ik dat het nodig was om u een aantal vragen voor te leggen. In Engeland, het regenland bij uitstek, wordt een probleem verwacht, dus ik vond dat ik moest polsen naar de toestand bij ons. Het is een geruststelling dat alles in orde is voor de watervoorziening deze zomer.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van mevrouw Stern Demeulenaere tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de vereenvoudiging van de Vlarem-indelingslijst

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, het regeerakkoord bevat een aantal voorstellen om tot een vereenvoudiging van het milieuvergunningsstelsel te komen. Een van de maatregelen zou het vereenvoudigen van de Vlarem I-indelingslijst kunnen zijn. Een aantal bedrijven die op dit moment nog behoren tot klasse 2 en dus een milieuvergunning nodig hebben, zouden door de vereenvoudiging nog enkel onder de meldingsplicht vallen.

De tijd die nodig is voor het verkrijgen van een milieuvergunning blijkt een grote rol te spelen bij de beslissing van buitenlandse en binnenlandse investeerders om in onze regio actief te worden. Als blijkt dat ze voor relatief eenvoudige activiteiten bijna 20 weken moeten wachten op een milieuvergunning, kan dat een nadelige invloed hebben op de beslissing om te investeren.

Mijnheer de minister, in uw antwoord op een vraag om uitleg van de heer Daems van 23 juni 2005 stelde u dat het uw bedoeling is om de milieuwetgeving maximaal verder te vereenvoudigen. U dacht daarbij in de eerste plaats aan de herziening van de indelingscriteria voor bepaalde klasse 2- en klasse 3-bedrijven, waardoor meerdere huidige vergunningsplichtige klasse 2-bedrijven in de toekomst meldingsplichtige klasse 3-bedrijven zouden worden, zonder afbreuk te doen aan de milieudoelstellingen.

Mijnheer de minister, hoever staat het met deze vereenvoudiging? Wanneer zal een wijziging van de Vla-

rem I-indelingslijst aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd? Zijn de criteria bekend die gehanteerd zullen worden om bepaalde bedrijvigheden te laten evolueren van klasse 2 naar klasse 3? Welke organisaties worden bij de totstandkoming van dit dossier betrokken?

Aangezien het afleveren van een klasse 2-vergunning tot de bevoegdheid van de gemeenten behoort, had ik graag vernomen hoe lang het in Vlaanderen gemiddeld duurt voor het afleveren van dergelijke milieuvergunning.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, in juni vorig jaar heb ik hierover een vraag gesteld. Toen antwoordde u dat er twee mogelijkheden zijn om de vereenvoudiging verder uit te werken: ofwel wordt het milieuvergunningsdecreet gewijzigd en het aantal meldingsplichtige bedrijven uitgebreid, ofwel wordt gewerkt met het decreet integrale milieuvoorwaarden.

Mijnheer de minister, u zei toen dat er nogal wat juridische knelpunten waren. Ik ben benieuwd of die ondertussen van de baan zijn. Blijft u het denkspoor van de integrale milieuvoorwaarden volgen?

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Mijnheer de voorzitter, collega's, met betrekking tot de aanpassing van het Vlarem zijn drie treinen in voorbereiding. Een eerste Vlarem-trein betreft een vervolledigde omzetting van de EG-regelgeving en de rechtzetting van een aantal errata.

Het ontwerpbesluit werd, met het oog op het inwinnen van het advies van de Raad van State, op 20 januari 2006 principieel goedgekeurd door de Vlaamse Regering. Het advies van de Raad van State werd op 21 februari 2006 uitgebracht. Op dit moment wordt het ontwerpbesluit aangepast aan de opmerkingen van de Raad van State. Het zal zo snel mogelijk voor definitieve goedkeuring aan de Vlaamse Regering worden voorgelegd.

Een tweede voorgenomen Vlarem-aanpassing betreft de integratie van pakketten integrale voorwaarden. Over het voorontwerp van dit besluit werd al tweemaal overleg gepleegd met de betrokken sectoren, meer bepaald op 16 februari 2006 en op 16 maart 2006.

Rekening houdend met de resultaten van dit doelgroepenoverleg, wordt momenteel door de bevoegde administratie Aminal een aangepast voorontwerp van besluit uitgewerkt. Mijnheer de voorzitter, collega's, ik ga ervan uit dat u er geen probleem mee hebt dat ik het voorontwerp van besluit eerst voor principiële goedkeuring voorleg aan de Vlaamse Regering, vooraleer er hier in detail op in te gaan.

Een derde trein betreft de actualisering van het Vlarem in het licht van de evolutie van de techniek alsook met het oog op een verdere vereenvoudiging door inzonderheid een herziening van indelingscriteria, waardoor inderdaad huidige klasse 2-inrichtingen in de toekomst als klasse 3 zullen worden ingedeeld. Deze drie treinen kunnen zo snel mogelijk starten, we zijn daar zeer intensief mee bezig. Ik had ook graag gehad dat ze al waren toegekomen zodat iedereen zou kunnen zien dat niet alleen de trein milieuvriendelijk is maar ook de lading ervan.

U vraagt naar de criteria die zullen worden gehanteerd om bepaalde bedrijvigheden van klasse 2 te laten overgaan naar klasse 3. Aan de basis van de huidige Vlarem-indelingslijst ligt de vroegere ARAB-indelingslijst. Deze ARAB-indelingslijst, van toepassing sedert 1946, is in de loop van de vorige eeuw veelvuldig aangepast in functie van de evolutie van kennis en technieken. Op basis van dezelfde benadering werd bij de totstandkoming van Vlarem in 1991 de oude ARAB-indelingslijst omgezet in een Vlarem-indelingslijst. Vooral nieuw daarbij was de introductie van een nieuwe klasse 3 waarvoor geen vergunningsplicht maar nog enkel een meldingsplicht gold. De creatie van deze meldingsplichtige klasse 3 was vooral het resultaat van de jarenlange opgedane ervaring dat voor een hele reeks van ingedeelde inrichtingen in de praktijk steeds de gevraagde ARAB-vergunning werd toegestaan met oplegging van steeds dezelfde exploitatievoorwaarden.

Na de drastische vereenvoudiging van de milieuvergunningenreglementering in 1991, is het wellicht mogelijk om een volgende verregaande substantiële vereenvoudiging door te voeren door herziening van sommige Vlarem-indelingscriteria. Het hoofduitgangspunt daarbij moet zeker blijven dat de vooropgestelde milieudoelstellingen niet worden afgezwakt. Voor de klasse 3-indeling blijft het principe onverminderd gelden dat het moet gaan om een exploitatie

waarvan de hinder en risico's in alle omstandigheden tot een aanvaardbaar niveau beperkt kunnen blijven mits de naleving van een reeks voorwaarden.

Naast de formele inspraakstappen, met name het inwinnen van de adviezen van de SERV en de MiNa-Raad, is het mijn bedoeling over bedoeld voorontwerpbesluit doelgroepenoverleg te plegen. Mocht u suggesties hebben voor organisaties die ik mogelijk zou hebben vergeten, ben ik graag bereid die ook uit te nodigen.

De duurtijd voor de afhandeling van een milieuvergunningsaanvraag klasse 2 is decretaal vastgelegd in artikel 9, paragraaf 3, van het milieuvergunningendecreet. Tenzij ik me vergis of tenzij u over andere informatie beschikt, doen de gemeenten zo goed als altijd uitspraak binnen de voorgeschreven termijn. Mij is geen probleem gesignaleerd. Mocht u echter andere informatie hebben, wil ik dat bekijken.

De voorzitter: Mevrouw Demeulenaere heeft het woord.

Mevrouw Stern Demeulenaere: Mijnheer de minister, ik dank u voor het antwoord, al is het tamelijk vaag. Het geeft aan dat er werk van wordt gemaakt. Ik onthoud vooral dat de vereenvoudiging op komst is. Bij het doelgroepenoverleg is het evident dat bij de doelgroepen de actoren erbij zijn, zoals de zelfstandigenverenigingen en de kamers van koophandel. Deze mensen kunnen wellicht wat verlichting tot stand brengen.

Ik had graag vernomen of er onderzoek werd gepleegd naar de reële duurtijd. Bij de ene gemeente zal het vlugger gaan dan de vastgestelde termijn, bij een andere zal die wellicht eens worden overschreden. Is de in het decreet vastgestelde termijn reëel, of is die korter of langer geworden?

Minister Kris Peeters: Ik heb geen informatie dat daar een groot probleem mee zou zijn, maar ik zal het verder opvolgen. Mocht de termijn een probleem vormen, zal ik erop terugkomen en u die informatie bezorgen.

De heer Patrick Lachaert: Het is te verwachten dat er tussen 2007 en 2011 zeer veel milieuvergunningen moeten worden vernieuwd. Maar daar komen we in een van de volgende agendapunten op terug.

De heer Rudi Daems: Het is voor mij onduidelijk welke decretale basis u verder wenst te gebruiken. Wenst u ook de decretale basis van de integrale voorwaarden te benutten? U zegt dat u een ontwerpbesluit met voorwaardenpakketten aan het ontwerpen bent. Ik vind het geen enkel probleem dat u daarmee eerst naar de regering stapt en daarna pas naar de commissie. Het is wel interessant te weten of de juridische knelpunten van een half jaar geleden van de baan geruimd zijn en of u voortgaat met de integrale voorwaardenpakketten op basis van het decreet goedgekeurd tijdens de vorige regeerperiode of niet.

Minister Kris Peeters: Mijn antwoord zal misschien wat vaag zijn voor u, maar ik verwijs naar het advies van de SERV dat stelt dat er iets schort aan de decretale basis. Om dat op te lossen, moet er een decretaal initiatief komen.

De heer Rudi Daems: Hebt u daar ondertussen aan gewerkt?

Minister Kris Peeters: Ik weet heel goed wat ik graag goedgekeurd zou zien door de Vlaamse Regering. Ik doe er alles aan om dat te bereiken. Ik zal daarop terugkomen als de Vlaamse Regering het heeft goedgekeurd.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

Vraag om uitleg van de heer Rudi Daems tot de heer Kris Peeters, Vlaams minister van Openbare Werken, Energie, Leefmilieu en Natuur, over de afbouw van het gebruik van pesticiden door openbare besturen

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de voorzitter, in december 2001 werd een belangrijk decreet goedgekeurd over een inperking van pesticiden door openbare besturen. Die inperking gold zowel voor federale en Vlaamse diensten als voor lokale besturen als gemeenten en provincies. Terzake keurde de regering in juli 2004 een belangrijk uitvoeringsbesluit goed.

Het decreet voorziet in een verbod vanaf 1 januari 2004 op het gebruik van pesticiden in het openbare domein, zoals parken en plantsoenen, kwetsbare gebieden, wegranden en bermen, terreinen die horen bij openbare gebouwen en zelfs begraafplaatsen. Wel is er in het uitvoeringsbesluit een regeling getrof-

fen waarbij openbare besturen via een reductieprogramma gemotiveerd een afwijking kunnen vragen voor het gebruik van deze pesticiden. Dat lijkt me logisch. Deze mogelijkheid tot afwijking, en dus de gefaseerde afbouw, loopt nog tot 2015.

Er mag gerust worden gesteld dat dit decreet een mijlpaal is in de ambitie van Vlaanderen om het gebruik van pesticiden maximaal te beperken en zelfs te streven naar een nulgebruik. Veel van die stoffen komen in ons leefmilieu terecht. Kijk maar naar het laatste MIRA-rapport, waaruit blijkt dat diuron, glyfosfaat en AMPA – de meest gebruikte pesticiden bij openbare besturen – nog massaal in ons oppervlaktewater aanwezig zijn. Bovendien is geweten dat sommige pesticiden zeer schadelijk zijn voor onze gezondheid. Met dit decreet gaf de Vlaamse overheid op een heel zichtbare manier het voorbeeld aan de burgers.

Heel wat gemeenten in Vlaanderen hebben de handschoen opgenomen en zijn volop bezig met een afbouw van het gebruik van pesticiden. Er zijn zelfs al gemeenten die door hun reductieprogramma kenbaar hebben gemaakt dat ze vandaag al een nulgebruik hebben bereikt, zoals Hasselt, Retie, Zelzate en Grobbendonk. Andere gemeenten zijn aardig op weg naar een nulgebruik, zoals Mechelen, Eeklo, Wevelgem, Maldegem en Schelle. Dit is trouwens ook merkbaar in de milieuresultaten, zo zegt men me bij VELT, de Vereniging voor Ecologische Leef- en Teeltwijze. Tussen 2002 en 2004 is het milieurisico afkomstig van pesticiden – gemeten via een ingewikkelde methode die ik niet ken – met 57 percent gedaald. Ook het feit dat, op een handvol 'free-riders' na, alle gemeenten een pesticidenreductieprogramma hebben ingediend, bewijst dat de bestuurlijke wil in veel gemeenten aanwezig is.

Ook de Vlaamse en federale overheid werken aan een afbouwscenario, of zouden dat moeten doen, maar de informatie terzake is me niet bekend.

Jammer genoeg is het nieuws niet helemaal positief. Sommige gemeenten hebben praktische moeilijkheden, bijvoorbeeld om geschikte machines of personeel te vinden. Andere zien op tegen de extra kosten die de omschakeling met zich mee brengt. Sommige gemeenten springen daar echter zeer creatief mee om, en schakelen bijvoorbeeld laaggeschoolde langdurig werklozen in, via sociale tewerkstellingsprojecten. Ze denken ook op iets langere termijn na over de herinrichting van de publieke ruimtes.

Zopas stuurde de CD&V-fractie – vooral op initiatief van mevrouw Crevits, dacht ik – een bericht de wereld in waarin enerzijds wordt gepleit voor meer ondersteuning en middelen, en anderzijds toch ook wel de vraag wordt gesteld of die datum van 2015 wel haalbaar is. Het eerste kunnen we uiteraard volledig steunen, maar het tweede zou een fout maatschappelijk signaal zijn. We hebben overigens nog bijna tien jaar te gaan voor die deadline er is. Bovendien verplicht de Europese Kaderrichtlijn Water ons eveneens om het pesticidengebruik drastisch in te perken tegen 2015.

Mijnheer de minister, het ware dus beter een actieve sensibiliserings- en ondersteuningscampagne te voeren, waarbij de voorbeelden van goede praktijken in de verf worden gezet. Ook moeten gemeenten meer worden ondersteund, hetzij financieel, hetzij met vormingspakketten. Op middellange en langere termijn is het belangrijker dat er ook in het onderwijs en bij ontwerpers van publieke ruimte voor openbare besturen aandacht voor zou zijn.

Ten slotte schort er nog vaak wat aan de mentaliteit van de burgers. Dat blijkt ook uit de analyse van mevrouw Crevits. Zij hebben het heel lastig om te gaan met begroeiing in hun buurt. Er is dus nog werk aan de winkel, want daar moet die mentaliteitswijziging beginnen.

VELT, de organisatie die veel steden en gemeenten ondersteunt met haar expertise inzake pesticidenreductie in openbaar groen, brengt een gelijkaardige boodschap. Ze pleit voor meer preventie, zodat op termijn extra kosten kunnen worden vermeden in het beheer van openbaar groen. De website www.zonderisgezonder.be is u zeker bekend. Er bestaat immers een groot kennistekort bij gemeenten, vooral over de mogelijkheden van ecologische aanplantingen en over een goede inrichting van de openbare ruimte, en meer specifiek over de wijze waarop terreinen worden verhard. Het klopt natuurlijk dat net dat kostprijsbeperkend werkt op middellange termijn.

Dit pleidooi voor het behouden en zelfs versnellen van de afbouwregeling wil ik ondersteunen met een onderzoek van begin maart 2006 van de Universiteit van Berkeley. Een onderzoek bij 130 moeders en hun kinderen in Californië bracht aan het licht dat een natuurlijk enzym in het menselijke lichaam toxische stoffen kan afbreken, zelfs zeer toxische pesticiden. Tot zover het goede nieuws, want de aanwezigheid van deze enzymen verschilt sterk van mens tot mens en vooral kinderen zijn heel gevoelig en zo goed als weerloos tegen pesticiden.

Mijnheer de minister, hoe staat het met de uitvoering van het pesticidendecreet bij de gemeenten en provincies? Hoeveel gemeenten en provincies hebben een

nulgebruik bereikt? Hoeveel zijn er die een reductieprogramma hebben ingediend en werken aan een afbouw? Welke gemeenten hebben nog geen reductieprogramma ingediend? Wat onderneemt u om deze 'free riders' ertoe aan te zetten om een pesticidenactieplan in te dienen?

Hoe staat het met de uitvoering van het decreet op federaal vlak, bijvoorbeeld bij de NMBS? Wordt het decreet uitgevoerd door de diensten van de Vlaamse Gemeenschap? Wat is uw standpunt over het eventueel naar achter verplaatsen van de datum van 2015?

Bent u bereid een extra inspanning te leveren gericht tot de gemeenten en de burgers om de tolerantiedrempel te verhogen en tot ontwerpers van publieke ruimten om hen te sensibiliseren inzake het belang van een afbouw van het pesticidengebruik?

Wordt in extra budgetten voorzien om de gemeenten te ondersteunen, bijvoorbeeld in het licht van de samenwerkingsovereenkomst met gemeenten en provincies?

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, mijnheer Daems, ik dank u voor het stellen van deze vraag die wellicht een gevolg is van mijn bevraging van de gemeentebesturen. Het is jammer dat de teneur van uw vraag neigt naar controle, naar het onderzoeken van wie wat heeft gedaan, naar het uitzoeken van wie de goede en wie de slechte leerlingen zijn.

Ik heb de voorbereidende werkzaamheden voor het decreet gelezen. Iedereen is voorstander van de reductie van pesticiden, maar het decreet kwam tot stand zonder veel onderzoek naar de aanpak. Het is zoals beslissen dat iedereen in het eerste leerjaar moet leren schrijven, maar zelf moet uitzoeken hoe. Voor de reductie van pesticiden moeten de gemeenten nu hun plan trekken en controleren wij of het einddoel wordt gehaald.

Er zijn vandaag heel wat knelpunten. Ik heb geprobeerd ze in kaart te brengen. Mijnheer Daems, u hebt er een aantal van bevestigd, maar u focuste daarna op het nulgebruik dat er per se moet komen tegen 2015. Ik spreek u niet tegen, maar in plaats van de steriele discussie te voeren over het nulgebruik tegen 2015, is het veel belangrijker alle Vlaamse gemeenten mee te krijgen op de trein van een aanzienlijke reductie op de best mogelijke manier. Nu zijn er gemeenten die een voorbeeldrol spelen en andere die het wat moeilijker hebben, bijvoorbeeld door een gebrek aan personeel en opleiding.

Ik merk dat de communicatie in elke gemeente anders verloopt. Initiatieven van de provincie West-Vlaanderen om borden te plaatsen stuiten op heel wat weerstand bij burgers en landbouwers voor wie wel een gecontroleerd pesticidengebruik is toegestaan. Ik merk ook dat particulieren in de handel vrij pesticiden kunnen kopen. U had het over een daling van de POCER-index, maar uiteraard wordt het sproeien van een tuinpad door particulieren – soms in een ongecontroleerde dosis – niet in deze index opgenomen. We moeten iedereen proberen te stimuleren zo weinig mogelijk sproeistoffen te gebruiken.

Een aantal knelpunten zoals de productnormering en het productgebruik moeten federaal worden bekeken. Wij moeten vooral proberen werk te maken van een heel goed uitgebouwd communicatieplan. We moeten ook proberen om de opleidingen die bestaan inzake de reductie van pesticiden op elkaar af te stemmen. Er zijn er heel wat, maar de ene organisatie richt zich op preventieve methodes en de andere op curatieve. Als dat zo blijft, zijn we fout bezig en worden overheidsmiddelen verspild. Er is dringend sturing nodig van bovenaf.

Er bestaan ook heel wat alternatieve machines, maar veel gemeenten zijn aangewezen op trial and error. Vaak wordt pas na het aanschaffen van een machine gemerkt dat het een verkeerde is die niet voldoende rendeert. Sommige machines, die het afval afbranden, leveren zelfs stankhinder op, met kwade burgers tot gevolg. Ook de aankopen door de gemeenten kunnen van bovenaf worden gestuurd.

Er is heel weinig begeleiding bij de lastenboeken voor heraanleg van wegen en openbare plantsoenen. Tot op vandaag wordt er geen rekening gehouden met de preventie. We laten iedereen maar wat aanmodderen. Mijnheer de minister, hoe zult u dit alles sturen? Bent u bereid om te werken aan het wegwerken van de knelpunten?

De heer Daems verwees naar het uitvoeringsbestuur dat holderdebolder vlak voor de vorige verkiezingen werd goedgekeurd. Bepaalde gemeenten stellen vast dat ze de uitgewerkte sporen niet kunnen volgen. Bent u bereid om bijsturingen te doen en om wat

meer soepelheid aan te brengen in de opgemaakte plannen?

De heer Patrick Lachaert: In tegenstelling tot wat u wilt beweren, mevrouw Crevits, is het de verdienste van de vorige regering en meerderheid dat ze het decretale initiatief hebben genomen. Toen is het signaal gegeven dat we een andere richting moeten kiezen. U was daar niet bij, ik wel. Er is wel grondig over gediscussieerd.

We stelden vast dat de grootste gebruikers van pesticiden niet de steden en gemeenten waren, maar wel het Vlaamse Gewest, afdeling Wegen en Verkeer. De boodschap drong daar maar niet door. De spoorwegen waren ook enorme vervuilers, die hielden helemaal geen rekening met het milieu.

Het initiatief uit de vorige legislatuur is alleszins positief. We wisten allemaal dat het decreet kinderziekten zou hebben. Die manifesteren zich nu. In de Vlaamse Ardennen zijn er bijvoorbeeld veel kasseiwegen die in de schaduw liggen. Volgens het decreet moeten ook die straten worden geborsteld in plaats van besproeid. Ik kan u verzekeren dat dit onbegonnen werk is. Het zou bovendien elke maand herhaald moeten worden. Dat gaat dus niet. In de streek wordt dan nog veel gefietst en die fietsers klagen over de kasseien omdat ze daar vaak vallen. We moeten dit oplossen, mevrouw Crevits, maar niet het kind met het badwater weg gooien. Misschien moeten we de termijn om die oplossing uit te dokteren, enigszins verlengen.

De voorzitter: De heer Bex heeft het woord.

De heer Jos Bex: Toevallig ben ik op de hoogte van het pesticidenreductieplan van de spoorwegen. Ik weet niet of het volstaat, maar ze hebben een gedetailleerd uitgewerkt reductieplan. Ik heb dat eens opgevraagd.

De oplossing zit natuurlijk in de internalisering van de kosten tengevolge van het gebruik van pesticiden. Dat zou zo duur zijn dat niemand dat nog gaat doen.

De voorzitter: Minister Peeters heeft het woord.

Minister Kris Peeters: Dat klopt, mijnheer Bex, de internalisering van de kosten is het middel bij uitstek om grote veranderingen te bewerkstelligen. We hebben het daar al eens over gehad. Ik hoop dat wij niet de enigen zijn die tot het inzicht komen dat de internalisering van milieukosten heel wat problemen zou en kan verhelpen. Ik hoop dat we daar ooit toe komen.

Mijnheer Daems, u vraagt naar feiten en cijfers en die zal ik u geven. U wilt ook mijn intenties kennen. Ik begrijp dat deze commissie graag de intenties van de minister wil kennen en daar voortdurend naar vraagt om daar dan op te kunnen reageren.

Op uw eerste vraag kan ik antwoorden dat 298 Vlaamse gemeenten en alle Vlaamse provincies een reductieprogramma hebben ingediend, waarvan er vier voor een nulgebruik opteerden met ingang van 1 januari 2004. Dat zijn Hasselt, Retie, Grobbendonk en Zelzate.

Officieel ontving de afdeling Water van de volgende gemeenten geen reductieprogramma: Drogenbos, Halle, Herstappe, Horebeke, Linkebeek, Maaseik, Neerpelt, Ruiselede, Scherpenheuvel-Zichem en Zutendaal. Deze gemeenten werden reeds herinnerd aan het indienen van een reductieprogramma, echter zonder resultaat. Via de samenwerkingsovereenkomst blijkt evenwel dat de meeste in de praktijk toch bezig zijn met pesticidenreductie of zelfs nagenoeg geen bestrijdingsmiddelen meer inzetten. Het hebben van plannen is één, het uitvoeren en concretiseren ervan is twee. U weet, mijnheer Daems, ik ben sterk geïnteresseerd in dat laatste en iets minder in het eerste.

De gemeenten buiten beschouwing gelaten, dienden 86 andere openbare diensten een reductieprogramma in, waaronder de NMBS, verscheidene afdelingen van AWV en Aminal, de VMM, enkele havenbedrijven en verschillende Bloso-centra. De afdeling Wegen en Verkeer wordt hier negatief afgeschilderd, maar het decreet heeft een aantal diensten gesensibiliseerd.

Er is reeds een belangrijke milieuwinst geboekt, zoals u zegt, mevrouw Crevits. Ik heb er geen enkele moeite mee, mevrouw Dua, om de verdienste daarvan bij de vorige regering te leggen. De opvolging van de toepassing van het decreet en een regelmatige evaluatie zijn evident en moeten uitwijzen in hoeverre een nulgebruik vanaf 2015 in de praktijk haalbaar is en of een bijsturing van het decreet moet gebeuren. Ik wil me daarover nu nog niet uitspreken. Als de evaluatie uitwijst dat de nulgroei vanaf 2015 niet realiseerbaar is, moeten we bijkomende maatregelen treffen. Ik wil

dat doen met de nodige kennis van zaken. Het gaat hier immers om een ernstig probleem.

Wat de boodschap betreft, die is dubbel. Enerzijds moet de bevolking worden ingelicht over de verplichtingen die het pesticidendecreet met zich meebrengt voor de gemeenten. Anderzijds moet ook worden aangetoond waarom een afname van het pesticidengebruik belangrijk is om gezondheids- en milieurisico's te verminderen. In het verleden heeft men wat roekeloos omgesprongen met pesticiden zonder stil te staan bij de mogelijke gevolgen daarvan voor de gezondheid en het milieu.

In eerste instantie wordt van de gemeente- en provinciebesturen en andere openbare besturen verwacht dat zij zelf instaan voor de communicatie. Een recente tussentijdse evaluatie van het decreet, die mij onlangs werd bezorgd door de administratie, toont aan dat hier vraag is naar bijkomende ondersteuning, financieel, maar vooral ook inhoudelijk. Ik zal daartoe de nodige stappen zetten in overleg met de verschillende betrokken partijen.

De voorzitter: De heer Daems heeft het woord.

De heer Rudi Daems: Mijnheer de minister, ik dank u voor uw antwoord. Naar aanleiding van deze vraag heb ik een beperkte rondvraag gehouden bij een aantal groene schepenen van Vlaamse gemeenten. Dat zijn er natuurlijk niet zoveel als bij CD&V. Ik heb daarop een antwoord gekregen van acht of negen schepenen. Daaruit bleek dat wanneer binnen een gemeente de bestuursploeg de anderen ervan kan overtuigen om ervoor te gaan, de rest praktische problemen zijn die gaandeweg kunnen worden opgelost.

Mevrouw Crevits heeft voor een deel gelijk. Vooral gemeenten die voorloper zijn, worden soms het bos in gestuurd omdat ze niet precies weten welke machine ze moeten kopen. De machines moeten om de vier of vijf jaar worden vervangen. In die zin is dat ook niet zo'n groot probleem. De gemeenten moeten wel de nodige hulpmiddelen en instrumenten aangereikt krijgen bij de aanpak van dit probleem.

Uit die antwoorden blijkt verder dat er een grote nood is aan de opleiding van personeel en aan goede voorbeelden. Ik heb hier een mooie brochure van de VELT met twee foto's van een voorbeeld van de inrichting van een publieke ruimte, meer bepaald van een stukje park. De ene foto is van de gemeente Boechout, de andere van de stad Lokeren. In Boechout zijn er geen pesticiden meer nodig om dit stukje publieke ruimte te onderhouden. Door het concept van het park in Lokeren is men gedoemd om daar verder pesticiden te gebruiken. Veel hangt dus ook af van de wijze waarop de besturen in de toekomst zullen omgaan met de inrichting van hun ruimte.

De voorzitter: Mevrouw Crevits heeft het woord.

Mevrouw Hilde Crevits: Mijnheer Daems, wat u zegt, is terecht. U moet echter wel begrijpen dat een gemeente veel uitdagingen heeft. Bepaalde zones zoals begraafplaatsen worden niet zomaar omgevormd. Veel belangrijker dan de focus op 2015 is het zoeken naar het gepaste materiaal en de stimulansen om de gemeenten aan te zetten tot een volledige herinrichting. Dat is belangrijker dan controleren en sanctioneren.

De heer Patrick Lachaert: Het is misschien niet zo'n goede zaak dat gemeenten die machines zelf aankopen. Er zijn gespecialiseerde firma's die daar veel meer over weten dan de gemeenten. Bovendien hebben die machines een beperkte levensduur en kosten ze veel in onderhoud. Vaak beschikken gemeenten ook niet over het personeel om die machines te bedienen.

Wat de herinrichting van kerkhoven betreft, zullen ook de ontwerpers enigszins bijgespijkerd moeten worden. Er zijn immers nog veel mensen met oude ideeën. De fout ligt dus niet altijd bij het gemeentebestuur.

De heer Erik Matthijs: Het grootste probleem zijn de aanplantingen tussen wegen en vrijliggende fietspaden. Daar woekert het onkruid. Mensen moeten erop gewezen worden dat het gaat om een werk van lange duur. De AWV laat het onderhoud intussen over aan de gemeenten.

Mevrouw Hilde Crevits: De VELT promoot de aanleg van zones tussen fietspaden en openbare weg in niet-waterdoordringbare materialen. We worden dagelijks bestookt met suggesties voor het gebruik van waterdoordringbare materialen terwijl de VELT precies voor het omgekeerde pleit.

De voorzitter: Het incident is gesloten.